

บทสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาลักษณะของนิสิตที่ออกกลางคัน ศึกษาสถานภาพปัจจุบันของนิสิตที่ออกกลางคัน และเพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการออกกลางคันของนิสิตชั้นปีที่ 1 โดยคัดลอกประวัตินิสิตที่ออกกลางคันจากทะเบียนประวัติ และส่งแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเกี่ยวกับสถานภาพปัจจุบันของนิสิตซึ่งเป็นแบบปลายเปิด และเกี่ยวกับตัวแปรที่สัมพันธ์กับการออกกลางคันของนิสิต ซึ่งเป็นแบบปลายปิด แบบมาตราส่วนประมาณค่า Rating Scale ของ Likert แบบ 5 ช่วง แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 5 ด้าน มี 46 ตัวแปร กล้ามตัวอย่างประชากรเป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ออกกลางคันขณะที่เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 รุ่นปีการศึกษา 2521-2524 จำนวนทั้งสิ้น 858 คน โดยศึกษาทั้งหมด ได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์คืนมา 572 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 66.67 ของจำนวนแบบสอบถามที่ส่งไปทางไปรษณีย์ หลังจากนั้นทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยการแจกแจงความถี่และคำนวณค่าร้อยละของนิสิตที่ออกกลางคัน ตามลักษณะต่าง ๆ และสถานภาพปัจจุบันของนิสิตที่ออกกลางคัน ค่าความเชื่อมั่นเลชคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์องค์ประกอบเพื่อหาองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการออกกลางคันของนิสิต โดยการสกัดตัวประกอบด้วยวิธีการสกัดตัวประกอบแบบภาพพจน์ (IMAGE Factoring) และหมุนแกนตัวประกอบแบบออร์โธกอนอล (Orthogonal) ด้วยวิธีแวนิแมกซ์ (Varimax)

ข้อค้นพบ

1. ลักษณะนิสิตที่ออกกลางคัน

นิสิตที่ออกกลางคันมีแนวโน้มว่าจะเพิ่มจำนวนมากขึ้นในแต่ละปีการศึกษา ส่วนมากเป็นนิสิตชายถึงร้อยละ 65.385 อายุเฉลี่ย 18.29 ปี คณะที่มีจำนวนนิสิตที่ออกกลางคันมากที่สุดคือ คณะวิทยาศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ คณะที่มีนิสิตที่ออกกลางคือน้อยที่สุด คือ คณะอักษรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ในจำนวนนิสิตที่ออกกลางคันนี้ มีนิสิตที่มายื่นใบลาออก 40.91 เปอร์เซ็นต์ และไม่ได้ยื่นใบลาออก 59.09 เปอร์เซ็นต์ นิสิตที่ออกกลางคันส่วนมากมีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพมหานคร (63.87%)

และจบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียน (81.64%) การออกกลางคัน
 นี้ส่วนมากเป็นการสอบเข้ามาศึกษาระดับอุดมศึกษาครั้งแรก (72.30%) ความถี่ของการ
 มาสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่มากที่สุดคือสอบมาแล้ว 4 ครั้ง และคณะที่ออกกลางคันส่วนมาก
 เป็นคณะที่เลือกเป็นอันดับที่ 4 (25.55%) รองลงมาคืออันดับที่ 3 (22.17%) และ
 อันดับที่ 5 (21.35%) ของการสอบเข้ามหาวิทยาลัย

2. สถานภาพปัจจุบันของนิสิตที่ออกกลางคัน

สถานภาพปัจจุบันของนิสิตที่ออกกลางคันมีดังนี้คือ กำลังศึกษาในคณะที่
 นิสิตสอบคัดเลือกได้ใหม่ (89.64%) กำลังประกอบอาชีพ (2.94%) กำลังศึกษาต่อต่าง
 ประเทศ (2.76%) และกำลังศึกษาในสถาบันเดิมของนิสิตก่อนมาศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหา-
 วิทยาลัย (2.59%) นิสิตที่ออกกลางคันส่วนมากเข้าศึกษาใหม่ใน คณะแพทยศาสตร์ (25.56%)
 ทันตแพทยศาสตร์ พณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยที่มีจำนวนนิสิตออกกลางคัน
 เข้าศึกษาใหม่มากที่สุด คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (45.56%) มหาวิทยาลัยมหิดล
 และมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ประเทศที่นิสิตที่ออกกลางคันเดินทางไปศึกษาต่อมากที่สุด คือ
 ประเทศสหรัฐอเมริกา

3. องค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการออกกลางคันของนิสิตชั้นปีที่ 1

องค์ประกอบที่สำคัญที่สัมพันธ์กับการออกกลางคันของนิสิตชั้นปีที่ 1 มีถึง
 หมด 8 องค์ประกอบ โดยเรียงลำดับตามค่ารวมความแปรปรวนรวมจากมากไปหาน้อย
 และในแต่ละองค์ประกอบได้จัดเรียงตัวแปรตามน้ำหนักความสำคัญ มีดังต่อไปนี้

องค์ประกอบที่ 1 ความสัมพันธ์กับอาจารย์ ซึ่งประกอบด้วย 5 ตัวแปรคือ

1. ท่านและอาจารย์มักมีการโต้เถียงกันเสมอ
2. อาจารย์ใช้อำนาจในการสอนและการปกครองมากเกินไป
3. มีปัญหาเกี่ยวกับอาจารย์เสมอ
4. อาจารย์มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อผู้เรียน
5. ถูกอาจารย์ทำโทษเสมอ

องค์ประกอบที่ 2 ทัศนคติที่มีต่อวิชาชีพที่ศึกษา ซึ่งประกอบด้วย 7 ตัวแปร คือ

1. ไม่เห็นประโยชน์ของสาขาวิชาที่ตนเรียน
2. ไม่เห็นประโยชน์จากการประกอบอาชีพตามที่เรียน
3. มองไม่เห็นแนวทางประกอบอาชีพ

4. ถ้าประกอบอาชีพที่ตรงกับสาขาวิชาที่เรียนจะไม่มีเกียรติ
 5. เมื่อเรียนสำเร็จแล้วต้องประกอบอาชีพที่ตนเองไม่ชอบ
 6. ถ้าประกอบอาชีพที่ตรงกับสาขาวิชาที่เรียนจะได้รายได้ค่อนข้างต่ำ
 7. ถ้าประกอบอาชีพที่ตรงกับสาขาวิชาที่เรียนจะต้องทำงานหนัก
- องค์ประกอบที่ 3 ฐานะทางเศรษฐกิจและการเงิน ซึ่งประกอบด้วย 5

ตัวแปรทั้งนี้ คือ

1. ครอบครัวยากจนมีรายได้น้อย
2. ขาดแคลนการเงินหรืออุปกรณ์การเรียน
3. ต้องทำงานพิเศษ เพื่อหารายได้มาใช้จ่ายในการเรียนด้วยตนเอง
4. ต้องช่วยผู้ปกครองประกอบอาชีพ
5. ต้องรับภาระงานบ้านมากเกินไป

องค์ประกอบที่ 4 ความสามารถของนิสิตและเนื้อหาของหลักสูตร

ซึ่งประกอบด้วย 4 ตัวแปร ดังนี้คือ

1. วิชาต่าง ๆ ในคณะที่เรียนยากเกินไป
2. หลักสูตรวางจุดมุ่งหมายไว้สูงและมีเนื้อหามากเกินไป
3. ผลการเรียนได้คะแนนต่ำ
4. ประสบความล้มเหลวในสิ่งที่ทำเสมอ

องค์ประกอบที่ 5 ความต้องการของผู้ปกครอง ซึ่งประกอบด้วย 4

ตัวแปรดังนี้คือ

1. ผู้ปกครองไม่สนับสนุนการเรียน
2. ผู้ปกครองไม่เห็นความสำคัญของการเรียน
3. ผู้ปกครองมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อคณะที่ศึกษา
4. ผู้ปกครองให้ออก

องค์ประกอบที่ 6 ลักษณะครอบครัว ซึ่งประกอบด้วย 2 ตัวแปรดังนี้คือ

1. พื้นฐานการอบรมจากครอบครัวไม่ดี
2. ขาดความอบอุ่นจากครอบครัว

องค์ประกอบที่ 7 ทักษะที่มีต่อกิจกรรมของมหาวิทยาลัย ซึ่งประกอบด้วย 2 ตัวแปรดังนี้ คือ

1. ไม่พอใจระบบอาวุโสของมหาวิทยาลัย
2. เบื่อหน่ายต่อกิจกรรมของมหาวิทยาลัย

องค์ประกอบที่ 8 ปัญหาเรื่องที่อยู่อาศัย ซึ่งประกอบด้วย 2 ตัวแปรดังนี้คือ

1. ลำบากในการหาที่อยู่อาศัยที่สะดวกกับการเรียน
2. การเดินทางไปศึกษาลำบาก

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้พบว่านิสิตชายมีการออกกลางคันมากกว่านิสิตหญิง ซึ่งตรงกับผลงานวิจัยของ Dulniak (1981) ที่พบว่านักศึกษาในมหาวิทยาลัย Montana State University มีอัตราการออกกลางคันสูงกว่านักศึกษาหญิง คณะวิทยาศาสตร์เป็นคณะที่มีการออกกลางคันของนิสิตมากที่สุด ซึ่งตรงกับผลงานวิจัยของ ประไพพิศ โฉมสีทรศักดิ์ (2525) และลักษณะ วิสิฐศรีศักดิ์ (2525) เป็นเพราะหลักสูตรที่กำหนดให้นิสิตเรียนในชั้นปีที่ 1 นั้น กำหนดให้นิสิตต้องเรียนทุกวิชาพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ เช่น เคมี ฟิสิกส์ ชีววิทยา และคณิตศาสตร์ ดังนั้นนิสิตพวกนี้จึงมีความรู้พื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ทั่วไป ค่อนข้างกว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และเมื่อไปสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยใหม่เพื่อให้ได้คณะในหมวดสาขาวิชาค่านวิทยาศาสตร์การแพทย์ที่ตนต้องการ ก็จะสอบคัดเลือกได้ทำให้เกิดการออกกลางคันจากคณะวิทยาศาสตร์ และเป็นที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งคือ นิสิตคณะวิทยาศาสตร์กลุ่มนี้จะสอบคัดเลือกเข้าใหม่ในสาขาวิชาค่านวิทยาศาสตร์การแพทย์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี เป็นส่วนมาก

คณะที่มีจำนวนนิสิตออกกลางคันมารองลงมาคือ คณะเภสัชศาสตร์ เป็นเพราะหลักสูตรพื้นฐานของคณะนี้มุ่งศึกษาเฉพาะวิชาทางหมวดชีววิทยา เคมี คณิตศาสตร์ ซึ่งเป็นหมวดชีวภาพ จึงอาจกล่าวได้ว่าเป็นการเตรียมนิสิตเพื่อสอบคัดเลือกเข้าใหม่ในคณะแพทยศาสตร์โดยเฉพาะ และจากผลการวิจัยก็พบว่าประมาณร้อยละ 93 ของนิสิตที่ออกกลางคันจากคณะเภสัชศาสตร์ไปศึกษาใหม่ในคณะแพทยศาสตร์

คณะต่าง ๆ ในหมวดสาขาวิชาค่านวิทยาศาสตร์การแพทย์และสาขาวิชาค่านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จะมีการออกกลางคันของนิสิตมาก ซึ่งส่วนมากก็เข้าศึกษา

ใหม่ เพียงแต่เปลี่ยนคณะที่ศึกษาและจะเป็นการเปลี่ยนคณะภายในสาขาวิชาเท่านั้น เพราะนิสิตมีค่านิยมที่จะศึกษาในคณะแพทยศาสตร์ และรู้สึกต่ำต้อยต่อคณะเดิมที่ตนศึกษา จึงพอใจที่จะเปลี่ยนคณะเป็นการยกระดับการศึกษาและการประกอบอาชีพต่อไปตามค่านิยมที่ได้รับการปลูกฝังมา (ดูรายละเอียดคณะต่าง ๆ ในแต่ละสาขาวิชาในตารางที่ 11)

ส่วนคณะแพทยศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ และคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มีจำนวน นิสิตออกกลางคั่นน้อยมากหรือไม่มีเลย เพราะนิสิตที่ได้ศึกษาทั้ง 3 คณะนี้จะมีความพอใจ และยินดีที่จะศึกษาต่อจนจบหลักสูตร

คณะต่าง ๆ ในสาขาวิชาค่านิยมศาสตร์ มีการออกกลางคั่นปานกลาง และ ถ้าเข้าศึกษาใหม่ถึงแม้ว่าจะเปลี่ยนคณะก็ยังคงศึกษาในสาขาวิชาเดิม จึงมีจำนวนนิสิต ออกกลางคั่นที่เข้าศึกษาใหม่แต่เปลี่ยนสาขาวิชาน้อยมาก

นิสิตที่ออกกลางคั่นจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประมาณ 46 เปอร์เซ็นต์ จะยังคงเลือกสอบเข้าศึกษาใหม่ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งขัดกับผลงานวิจัยของ Martinson (1979) ที่พบว่า นักศึกษาที่ออกกลางคั่นจากมหาวิทยาลัย แคนซัส ถ้ามี โอกาสเข้าศึกษาใหม่ จะไม่ศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยแคนซัส แต่ในประเทศไทยเป็น เพราะความนิยมของผู้ปกครองและผู้ที่จะเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษาที่ว่า ถ้าจะศึกษา ระดับอุดมศึกษา สถาบันที่มีเกียรติมีชื่อเสียง เป็นที่ยอมรับทั้งในประเทศไทยและต่าง ประเทศ ต้องจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและจากการวิจัยของ ประไพพิศ โสหัสสิทธิ์ศักดิ์ (2525) ที่พบว่าประสิทธิภาพในการผลิตบัณฑิตปริญญาตรีทุกสาขาวิชาเท่ากับ 92.84% แสดงว่าการจัดการศึกษาการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยนี้อยู่ในขั้นดีมาก นิสิตจึงพอใจ ที่จะศึกษาเพียงแต่ต้องการเปลี่ยนคณะ เพราะต้องการยกระดับอาชีพที่จะประกอบต่อไป

ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ปัญหาการออกกลางคั่นของนิสิตมาจากค่านิยมของนิสิต และความต้องการเปลี่ยนคณะที่ศึกษาเพื่อยกฐานะทางการศึกษาของตนเองไม่ให้ต่ำต้อยกว่า เพื่อนหรือบุคคลในครอบครัว และเพื่อความพอใจของตนเอง

ผลที่ได้จากการวิจัยอีกส่วนคือ องค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการออกกลางคั่นของ นิสิตและขอเสนอผลงานวิจัยที่สนับสนุนดังนี้คือ

องค์ประกอบที่ 1 ความสัมพันธ์กับอาจารย์ จากตัวแปรต่าง ๆ ในองค์ประกอบ นี้ แสดงว่านิสิตมีความสัมพันธ์กับอาจารย์ในทางลบจึงทำให้นิสิตออกกลางคั่น ซึ่งสอดคล้อง กับผลงานวิจัยของ McCloy (1979) Martinson (1979) สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2523)

องค์ประกอบที่ 2 ทัศนคติที่มีต่อวิชาชีพที่ศึกษา จากตัวแปรต่าง ๆ ในองค์ประกอบนี้ชี้ให้เห็นว่า นิสิตมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อคณะที่ศึกษาและที่สำคัญคือนิสิตที่ออกกลางคัน มองต่อไปภายภาคหน้าว่า ในอนาคตตนเองจะต้องประกอบอาชีพอะไร มีเกียรติสูงเพียงใด จะมีปัญหามากน้อยหรือไม่ หรือต้องทำงานหนัก จะได้รายได้ค่อนข้างต่ำหรือไม่ นิสิตจึงออกกลางคันแค่ไปเข้าศึกษาใหม่ในระดับเดิม เพียงแต่เปลี่ยนคณะเพื่อยกฐานะของตนเองให้ได้เข้ามาเรียนในคณะที่ประกอบอาชีพแล้วจะดีกว่าคณะเดิม ซึ่งตรงกับผลงานวิจัยของ สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2523)

องค์ประกอบที่ 3 ฐานะทางเศรษฐกิจและการเงิน จากตัวแปรต่าง ๆ ในองค์ประกอบนี้ แสดงว่าองค์ประกอบที่สำคัญอีกประการคือ เกี่ยวกับเศรษฐกิจและการเงิน เนื่องจากครอบครัวมีรายได้น้อย ไม่มีเงินอุดหนุนเพื่อการศึกษา นิสิตจึงต้องขวนขวายหารายได้ช่วยตนเอง นิสิตต้องช่วยทางบ้านประกอบอาชีพ และต้องรับภาระทางบ้านมากเกินไป นิสิตจึงต้องเสียเวลาเพื่อการเรียนมาประกอบอาชีพ ถึงแม้ว่าทางมหาวิทยาลัยจะมีทุนอุดหนุนเพื่อการศึกษาก็ตาม ซึ่งก็ไม่พอเพียงกับความต้องการของ นิสิต ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Martinson (1979) วิสาข์ เกษประทุม(2522) และสมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2523)

องค์ประกอบที่ 4 ความสามารถของนิสิตและเนื้อหาของหลักสูตร จากตัวแปรต่าง ๆ ในองค์ประกอบนี้แสดงว่า เนื้อหาของหลักสูตรที่เรียนในมหาวิทยาลัยนี้ ยากเกินกว่าสติปัญญาของนิสิตที่ออกกลางคัน จึงทำให้ผลการเรียนได้คะแนนต่ำ นิสิตจึงพอใจที่จะออกกลางคัน และกลับเข้ามาศึกษาใหม่ เพื่อเริ่มต้นใหม่ให้ได้คะแนนมาก ๆ และสาเหตุอีกประการคือคณะบางคณะการเลือกสาขาวิชาคัดเลือกจากระดับคะแนนสะสม เมื่อนิสิตทำคะแนนครั้งแรกไม่ดีก็จะได้สาขาวิชาที่ตนเองไม่ชอบ จึงสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยใหม่ในคณะเดิมที่ตนเคยศึกษา แล้วจึงลาออกจากการเป็นนิสิตรุ่นปีการศึกษาเดิมมาเป็นนิสิตรุ่นปีการศึกษาต่อมา ซึ่งการเข้ามาศึกษาใหม่ครั้งนี้ก็ตั้งใจศึกษาให้ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมสูง เพื่อจะได้เรียนสาขาวิชาที่ตนเองต้องการ ซึ่งตรงกับผลงานวิจัยของ McCloy (1979) Dulniak (1981) วิสาข์ เกษประทุม(2522) และสมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2523)

องค์ประกอบที่ 5 ความต้องการของผู้ปกครอง จากตัวแปรต่าง ๆ ในองค์ประกอบนี้แสดงว่า ผู้ปกครองมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนิสิตเพราะถ้าสนับสนุนให้นิสิตเปลี่ยนคณะ นิสิตก็จะมีกำลังใจในการสอบใหม่หรือถ้าไม่สนับสนุนการเรียน นิสิตก็ไม่สามารถจะเรียนต่อได้ ต้องออกมาประกอบอาชีพ หรือเลือกเรียนสาขาวิชาใหม่ที่ผู้ปกครองพอใจ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ วิสาข์ เกษประทุม (2522)

องค์ประกอบที่ 6 ลักษณะครอบครัว จากตัวแปรต่าง ๆ ในองค์ประกอบนี้แสดงว่า การอบรมจากผู้ปกครองและการให้ความอบอุ่นของผู้ปกครองมีผลต่อการออกกลางคันของนิสิต เพราะนิสิตจะรู้สึกว่าเขาไม่เป็นที่ต้องการ หากกำลังใจที่จะศึกษาต่อ นิสิตจึงออกกลางคันก่อนสำเร็จการศึกษา

องค์ประกอบที่ 7 ทัศนคติที่มีต่อกิจกรรมของมหาวิทยาลัย จากตัวแปรต่าง ๆ ในองค์ประกอบนี้แสดงว่า นิสิตที่ออกกลางคันมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อกิจกรรมของมหาวิทยาลัย คือไม่ชอบระบบอาวุโสและกิจกรรมต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย จึงทำให้เกิดความเบื่อหน่าย ซึ่งตรงกับผลงานวิจัยของ Martinson (1979) สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2523) และวิสาข์ เกษประทุม (2522)

องค์ประกอบที่ 8 ปัญหาเรื่องที่อยู่อาศัย จากตัวแปรต่าง ๆ ในองค์ประกอบนี้แสดงว่า นิสิตที่ออกกลางคัน มีปัญหาเกี่ยวกับการหาที่อยู่อาศัยที่ไม่ลำบากในการเดินทางมาศึกษา หรือไม่มีปัญหากับผู้อื่นที่อาศัยด้วยกัน และนิสิตที่มีที่อยู่อาศัยแล้ว ก็มีความลำบากในการเดินทางมาศึกษา

ข้อเสนอแนะ

จากข้อค้นพบลักษณะนิสิตที่ออกกลางคัน สถานภาพปัจจุบันของนิสิตที่ออกกลางคัน และองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการออกกลางคันทั้ง 8 องค์ประกอบ ผู้วิจัยมีความเห็นและขอเสนอแนะว่า

1. การบริการแนะแนวการศึกษาและการให้คำปรึกษาแก่นักเรียน ทางโรงเรียน ควรจะกล่าวถึงการเลือกคณะที่จะศึกษาต่อไปในระดับอุดมศึกษาให้มาก เพื่อให้นักเรียนมองเห็นแนวทางและเลือกคณะที่ตนเองพอใจได้ถูก ทั้งนี้เพื่อเมื่อมาศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย จะได้ไม่มีการออกกลางคัน

2. ครูและผู้ปกครองไม่ควรปลูกฝังค่านิยมเกี่ยวกับคณะต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัย เพราะเด็กจะยึดถือเป็นความต้องการของตนเอง และจะพยายาม

สนองความต้องการ จึงทำให้รัฐต้องสิ้นเปลืองงบประมาณเพื่อการศึกษาไปปีหนึ่ง
เป็นจำนวนมหาศาล

3. มหาวิทยาลัยควรมีประกาศเกี่ยวกับเงินอุดหนุนเพื่อช่วยการศึกษาให้
นิสิตทุกคนได้ทราบ เพื่อเป็นการบรรเทาปัญหาด้านเศรษฐกิจและการเงิน และอาจารย์
ที่ปรึกษาควรจะดูแลเอาใจใส่และ ทราบเรื่องราวต่าง ๆ ของนิสิตจะได้หาทางช่วยแก้
ไขปัญหาต่าง ๆ หรือเสนอปัญหาไปยังผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไป เพื่อมหาวิทยาลัย จะ
ได้พยายามรักษานิสิตผู้นั้นให้คงสภาพการ เป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจนจบการศึกษ
ษา

4. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยควร จะเสนอแนะให้อาจารย์ปรับปรุงการเรียน
การสอนของตนเองให้มีทัศนคติที่ค้ำกับนิสิต พยายามสร้างความสัมพันธ์ที่ค้ำกับนิสิต อย่า
ใช้อำนาจมากเกินไป เพราะองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดที่สัมพันธ์กับการ ออกกลางคัน
ของนิสิตคือ นิสิตมีความสัมพันธ์กับอาจารย์ในทางลบและวิชาต่างๆ ที่สอนไม่ควรให้
ยากเกินไป หรือมีเนื้อหามากเกินไป ซึ่งควรจะรีบดำเนินการแก้ไข เพื่อลดอัตรา
การออกกลางคันที่มีแนวโน้มว่าจะสูงขึ้นเรื่อย ๆ ให้ลดลงหรือไม่มีเลย

5. ทางทบวงมหาวิทยาลัย ควรจะลดอันดับในการ เลือกลักษณะของการสอบ
เข้ามหาวิทยาลัยให้มีจำนวนน้อยลง ผู้วิจัยเห็นสมควรว่าควรมีให้เลือกเพียง 3
อันดับ เพราะพวกออกกลางคันส่วนมากเรียนอยู่ในคณะที่เลือกเป็นอันดับที่ 4,5 ใน
การสอบเข้า และมีแนวโน้มว่าจะเพิ่มจำนวนนิสิตออกกลางคันใน 2 อันดับนี้ขึ้นเรื่อยๆ

6. ผู้วิจัยเห็นสมควรว่าทางทบวงมหาวิทยาลัย หรือทางมหาวิทยาลัย
ควร จะกำหนดกฎมหาวิทยาลัยออกมาว่า ไม่รับนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย
ปีใดทุกแห่งในประเทศไทย โดยดูจากปีการศึกษาที่จบมัธยมปลาย เทียบกับปีการศึกษ
ษาที่มาสัมผัสสอบเข้า แล้วนำไปตรวจรายชื่อ นิสิตในแต่ละมหาวิทยาลัยและควรกำหนด
โทษกับผู้ที่มาสอบอีกครั้งหรือส่งรายชื่อ นิสิตที่ออกกลางคันของแต่ละคณะในปีการศึกษานั้น
ไปตามมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ถ้ามีนิสิตกลุ่มนี้อยู่ในสถาบันใดก็ให้คัดชื่อออกไม่ให้นิสิต
ที่จะศึกษา เป็นการลงโทษนิสิตที่มาสอบใหม่ เพราะ เป็นผู้ที่ทำให้ความสูญเสียไปทางการ
ศึกษา.